

Сове... Послушай ма: ты щашъ още много да търпишъ. Ты щашъ да въдешъ весма нещастенъ! — Несмѣй сѧ, вѣруй. А може даса слѹчи, подыръ малко времѧ ты а редове сѧ сълзни очи да четеши.

Но при сичко това, ты си долженъ, да сѧ чуваши и да сѧ браниши; ты, кой-то никакви искуства нѣмашъ; ты, кой-то силы-те си още наси нигдѣ испыталъ; ты, сѧ такова кратко знаніе и неразвиенъ разъмъ. Ты си, кажъ, долженъ да сѧ чуваши и да сѧ браниши самичакъ въ животъ-атъ си; защо си безъ ст҃кои подпоркъ оставенъ и заборавенъ: а може даси и излаганъ отзъ оныхъ лица, кой-то ты за найдобры прѣатели държиши.

Но, пытамъ тѧ, да ми кажашъ, какъ щашъ да сѧ чуваши и браниши? Кой ще да ти даде силы и крѣпость напротивъ толкова светски надѣйны и ненадѣйны бури? Кой ли ще да влеи въ тебе мѣжество и мѣдростъ; кога-то си утесненъ, и кога-то тѧ ненадѣйны обстоятелства обиколатъ? — Знаешъ ли кой? Азъ ще да ти кажъ. Ты можешъ това сичко-то да постигнешъ, но не самъ отзъ себе, но сѧ помои-ть на онока върховно сѫщество, — сѧ помои-ть Божію. — На тоа свѣтъ е имало и по силни и по лжи человѣцы отзъ тебе, но пакъ сѧ пропаднали, защо сѧ Бога отзъ себе отфѣрили, пакъ сѧ сѧ наймного на себе надѣли. Безъ Бога щашъ и ты да пропаднешъ.

Юноше, чувай сѧ; ты можешъ това да направишъ, но не сѧ твоє-то благоразуміе, но сѧ рѣко-водство-то на наймудрый-атъ, кой-то е за твоє-то спасеніе горчивъ смиrtle претърпѣла. Ты можешъ то-